

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Ζερμαίν δεν έγνοιζε τη μαγική μεταμόρφωση που είχε ύψοσει από μεταξύ το θελκτικό καταρτίδιο, διον αγαπούσε ν' απομονώνεται στις θλίψεις της. Γι' αυτό δεν πρόφερε ν' αποχρήσει από τη Σιώνη το θαυμασμό της, μόλις μπήκε στη σπηλιά της άετης.

— Βλέπεις πώς μετέβαλε ο θεός μου το σπηλιά σου ; της είπε η δεσποινίς ντ' Πλουά.

Καί Ξαπόλλοσε έπάνω σ' ένα σοκά, που αποτελούσε μέρος της κομψής επικόσμησης της σπηλιάς. Τη στιγμή αυτή φάνηκε νά περνάη άντικρυ στην άκρογιαλιά η μητέρα της Ζερμαίν, μαζί με τη μικρή κόρη ενός γείτονα της εξαίλου.

Η Σιώνη περίμενε δω νά χαθή στο στρώσιμο της άετης ή ντ' Μελλά και κατόπιν είπε στην εξαδέλφη της :

— Όνομάξω τη φολιά αυτή σπηλιά σου, Ζερμαίν, γιατί εσύ τ' αναπαύεσαι κ' έμεις από σένα τ' μάθαμε. Ο θεός μου μάλιστα μάντεψε το μυστικό σου. Όταν ήθελες νά κλάψεις, έδω έρχόσουν.....

— Νά κλάψω ! διαμαρτυρήθηκε η Ζερμαίν. Ποιός σου είπε τέτοιο πράγμα ;

Η Σιώνη την τράβηξε προς τ' μέρος της με περιπάθεια και της είπε :

— Κάθισε έδω κοντά μου. Δεν έχω πειά νά σοφ' κρίνω τίποτε....

— Άκουσε με λοιπόν με προσοχή....

Σταμάτησε λίγο και, καθώς έσφιγγε με τ' χέρια της τ' λαιμό της εξαδέλφης της, έπροσέθεσε :

— Όθελω να φύγης, αγιασμένη μου, από κοντά μου. Ω, δεν σ' κατηγορώ καθόλου, γιατί ξέρω ποιά ήταν ή άφορη. Η γερονομία σου αυτή δείχνει άξομα μιά φορά την ευγένεια του χωρακτηρός σου. Όταν ή μητέρα σου μου άνεχοίνισσε την πρόθεσί σου, την παρεάλεσα νά μείνεται. Και τώρα άξομα σοφ' επαυλαμάρβάνω νά μη φύγης....

— Σιώνη !

— Όχι, δεν θά φύγης εσύ, εξαδέλφη μου ! Έγώ θά φύγω, και θά φύγω για πάντα....

— Σάπα, σάπα ! Δεν ξέρεις πόσο με πλιγγώνεις μ' αυτά τ' αζηλόμα λόγια σου !..

— Είμαι βέβαιη γι' αυτό πο σοφ' λέω και δεν πρέπει νά σέ τρομάξω τ' μοιραίο.... Όλα έχουν τελειώσει πειά για μένα και σέ λίγο θά αποχωρητήσω για πάντα τόν κόσμο....

— Άνάσσει βαθείά κόμπησες ;

Φάνηκε νά περνάη άντικρυ στην άκρογιαλιά ή μητέρα της Ζερμαίν....

ντόπι στην περιφέρειά του ήταν περισσότερο, ο Λαυός έβγαινε δήμαρχος.

Άμέσως λοιπόν άρχισε νά εργαζέται για την απολύτρωση της Άκαρίας από τούς πειρατές. Ο Λαυός ήρθε σέ συνεννόηση με τούς προκρίτους, έσχεδιάσαν τη συνωμοσία εναντίον τών ξ ε ν ω ν και έπερχόμενα την κατάλληλη περίπτωση νά την έκτελέσουν.

Έπρεπε δηλαδή νά δοθί μιά ειζακρία γενικής άγανακτησίας, κοινής βοής εναντίον τών ξένων και ή ειζακρία αυτή δεν άφηνισε νά παρασιασθή, από την άκολούθη αίματηρή άφορη :

Ο Γιώργης Λούδας και ο άδερφός του, ο άρχιπειρατής Χρούσης, είχαν μιά άδερφή, όνοματι Ροδιά, την όποιον πάντοτε φανόταν από νησί μ' ένα ξένο, ένα κάβαμα, όνοματι Τσεμπέκο.

Ο Τσεμπέκος αυτός μεθόσσε και φροτιότανε τ' κόσμο. Λόγω της συγγενείας του με τόν άρχιπειρατή, είχε γίνει δοσούτατος.... Μιά μέρα μάλιστα, άνάτησε σ'ό δόμο την άδερφή του δημάρχου Λαυού και της επέθεθ' Η κόρη έχαστούνε τόν ανθρώδι Τσεμπέκο, έκεινος χύθηκε καταπάνω της και της καταξέσισε τ' φορεσίματα, κ' αυτή έβαλε τίς φωνές, κλάδοντας σέ βόθθεια.

Ο άδερφός της ο δήμαρχος, μόλις άκουσε τίς φωνές της, άρπαξε τ' όλο του — ένα φοβερό τρομάνι — έτρεξε επί τόπου και μ' ένα περιβολισμό έφαιε κάτω νεχρό τόν Τσεμπέκο, με σκορμιμένα τ' μυαλά. Τό νησι άναστατώθηκε κ' άμέσως ο πρόκριτος και οι άλλοι νοικοκυριά έμάζεψαν γενό από τόν ήρωα δήμαρχο τους για τόν προστατόφυον.

Στό άκόλουθο φύλλο θά διηγηθούμε θά έπικολούθησαντα δραματικά γεγονότα και τ' τέλος της ιστορίας αυτής, στην όποία ο άρχιπειρατής Χρούσης έχει ένεργητική δράση.

φορές και με άτάραχη φωνή εξακολούθησε :

— Ζερμαίν, πρίν φύγω, έχω νά σοφ' ζητήσω μιά χάρι. Μά, πρώτα — πρώτα, θέλω νά σοφ' έκμισθηρευθής, σάν σέ άδελφή. Άγαπάς τόν Κάρολο, δεν είν' εσύ ;...

Η δεσποινίς ντ' Μελλά άνασπώθηκε με μιά θανάσιμη άφορησία στο πρόσωπό της και γονάτισε μπροστά στην εξαδέλφη της.

— Σιώνη, λυήσου με ! της έφώναξε. Κατάλαβαίνεις πώς δεν φταίω έγώ... Ο, τι μορσοδα νά κόμω για νά καθησυχώσω την καρδιά μου, τόγω κάνω. Άν μορσοδα νά την ξεροξέσω, μήν άμυθάβω λης, ότι δεν θά διατάξα καθόλου. Κανένας θμος δεν ξέρει τ' μυστικό μου από αυτό. Και τόρα ποθ' θά φύγω, θά τ' πάρω μαζί μου... Συγγνώμη μ', Σιώνη !..

Με τ' στήθος φουσκωμένο από θλίψη και τ' κεφάλι χομένο άνάμεσα σ'ά γόνατα της εξαδέλφης της, ή Ζερμαίν έκλαψε πικρά, παρατεταμένα, άπορηγόρητα....

Η Σιώνη την έσφιγγε ή ίδια με τ' χέρια της, προσήλωσε τ' μάτια της μέσα σ'ά διαζέ της και της εμψύχισε σ' αντί με μιά φωνή ποσειακή, οφρανια, άγγελική :

— Τι κακό έκανε για νά σέ συγχωρήσω, άγαπητή μου ; Ζητούν ποτέ συγχώρησι οι μάτρες ; Έλα και ή στενοχωρία σου, Ξέρω από καρπό τ' μυστικό σου κ' αντί νά σέ μισώ, Ζερμαίν, σ' άγάθησα από τότε πιο πολύ. Κι' όφραίστρα νά φύγω άπ' τόν κόσμο και νά σοφ' δώσω τ' νηστήρια μου... Ναι, Ζερμαίν, θά πεθάνω !..

Χαιρογέλασε έπειτα πικρά και πρόσθεσε :

— Δεν πιστεύω ν' ανέβαινα και ποθ' την έπλήρωσα της έπιστολέσος μου αυτής. Τι λές εσύ ;

Σταμάτησε ξανά κ' αισθάνθηκε την άνατηνότη της νά γίνεται δύσκολη. Και, σάν νά τρώσσε στην ιδέα, ότι δεν θά πρόφτανε νά τελειώσει την εξακολούθησή της, εξακολούθησε :

— Άκουσε με καλά, Ζερμαίν... Έγώ δεν άνήσω πειά σ' αυτόν τόν κόσμο, άγαπημένη μου άδελφή... Σοφ' παραγγέλλω λοιπόν ν' αγαπάστε με τόν Κάρολο και νά προσπαθήτε νά ζήτε ευτυχισμένοι.... Όταν ένοσθητε, θά θυμώσαστε καλύτερα τ' φτωχό λάδιμα, που λίγο έλειψε νά σάς χωρήσω.... Έγώ θά σάς παρακολούθη — γιατί οι νεκροί δεν απομακρύνονται από τούς ζωντανούς — και θά εύλογώ μυστικά τόν έρωτά σας από τόν τάφο μου !..

Η Ζερμαίν της έσφιξε τ' χέρι δυνατά, ζητώντας νά της επιβάλει σιωπή.

— Σιώνη ! της έφώναξε, κλάδοντας, πάψε νά λές τέτοια λόγια, γιά τ' θεό ! Δεν καταλαβαίνεις πώς είσαι ή ζωή αυτού του σπιτιού και πώς είνε άδύνατο νά μείνουμε έδω άν μας λειψής εσύ ; Θά σέ βγάλουμε άπ' τ' χέρια τού θανάτου, θά σέ κρητισούμε στή ζωή, θά σέ σώσουμε. Είμαι πρόθυμη νά θυσιάσω τ' καθετί. Άξομα και την άγάτη μου για σένα....

Η άφορητη χαιρογέλασε και είπε :

— Είνε άνοητικό, άδελφή μου, σοφ' είνε πώς θά πεθάνω !

— Όχι, θά ζήσης ! έφώναξε όρημητικά ή δεσποινίς ντ' Μελλά. Θά ζήσης ! Τ' άκουε ; Για χάρι σου ξέρεις τί θά κόμω ; Νά, θά πάω νά γίνω καλογόρη ! Άφ'ού κατέξω θά κόμω τ' μαλλιά μου με τ' χέρια μου και θά τ' άφιρσοσω στην Παναγία της Νικαίας, παρακαλώνας την νά σέ σώση !

Η Σιώνη είχε βάλλει τ' άδελφά της έπάνω σ'ά όφραια μαλλιά της εξαδέλφης της και την καττάξε μείσ' άπ' τ' βήθος τών όνειροπόλων της ματιών, όπου έλαμταν δυό ζωντά δάκρυα.

— Άκούθω μου Ζερμαίν, της είπε τέλος στενακτώντας, φώλαξε τ' μαλλιά σου, γιατί ή Παναγία δεν τ'ν χαράξεται. Η θεσ ή δική σου είν' έδω σ'όν κόσμο. Έχεις όποσδήποτε νά μείνης και νά ζήσης μαζί με τόν άνδρα ποθ' σοφ' διάλεξε... Είνε ή τελευταία παραγγέλια μου αυτή, ή στεργνή θέλησις μάζ έτοιμωσάντας....

Η δεσποινίς ντ' Μελλά δεν ήξερε πειά τί νά πη κ' ή φωνή της πνιγόταν άπ' τούς λυγμούς.

Η Σιώνη την τράβηξε τότε πιο κοντά της, όστε τ' χείλη της ν' άγγίξουν τ' μέτωπο της εξαδέλφης της, και της είπε :

(Άκολουθεί)